

Benny Holst Atlas, Århus

Lørdag d. 27-11-2010

Anmeldt af [Espen Strunk](#)

GAFFAs anmeldelse:

5 stjerner

Din rygmarv visner hvis du ikke under dig selv at opleve Benny Holst i koncert før det er for sent

"Denne her toupé har jeg fået af Richard Ragnvald", siger Benny, idet han føler på den grånende hårpragt, og det ser grangiveligt sådan ud. Siden spørger han, retorisk, hvad man gør, når man kommer hjem og finder sin kones elsker i bar røv på trappen - og udlover kækt et kro-ophold med Pia Kjærsgaard som præmie til den, som kan svare. I et mix af, hvad man idag kalder stand-up og solid sangskrivning bringer Benny det hele hjem i aften. "Kan I huske de dér forvandlingskugler, man fik som barn? Jeg var fornylig på afrimningsferie i Grækenland - der har de sådan noget godt sodavand; hvis man blander vand i det skifter det farve". Jo, druk, død og damer er de uomgængelige omdrejningspunkter i såvel den yngre som den ældre Holsts univers, og seneste studieudspil er da også sigende betitlet *Sepiadage* - stunder i nuancer af grå og brunt. At aftenens seance alligevel - således på trods - antager karakter af en hyldest til tilværelsen i al dens karskse vælde, er måske det allermest tankevækkende.

Benny Holst har sådan set aldrig – som eksempelvis kollegaen Niels Skousen - været væk fra scenen. Ikke desto mindre kan man godt tillade sig at tale om lidt af et comeback med de mesterlige album *Himlen Må Vente* (2004) og *Sepiadage* (2008) – i øvrigt også de første egentlige soloplader siden *Sten i min mur* fra '81 – hvis man undtager Nexø-fortolkningerne på *Alene* fra '88. På førstnævnte er socialrealisme og politiske paroler trådt i baggrunden til fordel for sangskriverens eksistentielle refleksioner over levet liv og den afslutning, der bliver stadigt mere aktuell, når man som Holst har rundet de 70. Foruden for resten en forrygende fortolkning af Steen Steensen Blichers "Der er hvidt derude", som minder om, at Holst først og

sidst er en formidabel fortolker af en folkelig sangtradition, han fik med sig fra bedsteforældrenes københavnerhjem, hvor han tilbragte en del af barndommen.

Din rygmarv visner

Julie – for sådan hed bedstemoderen – er da også blevet besunget flere gange i pladeproduktionen – senest i den smukke "Julies sprog", men også allerede på "Bedstemor med slag i (dén med at "din rygmarv visner, hvis du ikke danser med din bedstemor" – med andre ord; det går grueligt galt, hvis du ikke fastholder forbindelsen med dine rødder). Dét gør Benny Holst, og aftenens seance på forholdsvis nyåbnede Atlas er en respektindgydende rundtur i bagkataloget. På Sepiadage revisiterer Holst veloplagt en række af sine ældre sange, og det samme er tilfældet i aften, hvor vi præsenteres for glimrende materiale som "Café", "Rejsende i Musik" - fulgt til dørs af en genuint lattervækkende gengivelse af mødet med Povl Dissing tilbage i midt-tresserne - *way back when*.

Eminente akkompagnatører

Læg dertil et par eminente akkompagnatører; det er nærliggende at fremhæve violinisten Martin Andersen, som gennem en årrække agerede musikalsk makker til en anden stor, dansksproget og ventreorienteret sangskriver, nu afdøde Jan Toftlund. Men også den væsentlig yngre Jakob Rathje brillerer på guitar og supplerer med slide og fiffige fill-ins. Det er ikke Peter Thorup, men det er en absolut kompetent afløser. Det ikke bare fungerer: det nærmer sig det sublime; fra den instrumentale intro fremdeles, Andersen som lejlighedsvist betjener violinen som en banjo, det forbilledlige samspil omkring de stadig vedkommende sange. Deres Udsendte rålyttede *Sange af Benny Holst* og *Rejsende i Musik* allerede i teenageårene, vi lærte sangene på guitar i vores lille tidslomme og jeg kendte samtlige vers til balladen om Jan-Erik Olsson *by heart*. Iaften genopdagede jeg sangene. Formidalt.